

РЕШЕНИЕ

№ 5159

гр. София, 12.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав**, в публично заседание на 20.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разглежда дело номер **6355** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Ф. Х. А., гражданин на С., с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 срещу Решение № УПВР-16 ОК/18.06.2021 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на последваща молба чужденеца за предоставяне на международна закрила не е допусната до разглеждане по същество.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен като издаден в противоречие с материалния закон. Инвокирани са доводи, затова че административният орган не е изяснил фактическата обстановка в конкретния случай и не е направил задълбочен анализ на заявените нови обстоятелства, а именно факта, че оспорваният има родено дете и че наложената принудителна административна мярка „експулсиране” не е преведена в действие. Според жалбоподателя, след като ПАМ не е преведен в действие, може да се приеме, че той не представлява заплаха за българската държава, независимо от обстоятелството, че предоставеният му по-рано статут на бежанец е бил отнет, поради осъждане за извършено престъпление от общ характер. Според оспорвания, административният орган е провел една формална процедура без да изясни фактите и без да обсъди релевираните доводи и най-вече тези, свързани с раждането на детето на Ф. Х. А.. Твърди се, че в решението изобщо не са изложени мотиви и не е обсъдена и актуалната информация в страната на

произход.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се явява лично и заедно с назначения му по реда на ЗПП процесуален представител адвокат И., който поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт Ч. оспорва жалбата, твърдейки, че по време на предходното производство по предоставяне на международна закрила са изяснени всички обстоятелства имащи отношение евентуалното право за получаване на статут. Приложените от чужденеца писмени доказателства не обуславят необходимост от предоставяне на закрила.

Участвалият в производството по делото представител на СГП, намира жалбата за неоснователна.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, относно следните обстоятелства.

С молба вх. № УП 12197/02.06.2021 г. до Държавната агенция за бежанците, Ф. Х. А., е поискал да бъде повторно регистриран като лице, търсещо закрила и да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Молбата е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от ЗУБ. С влязло в сила решение № 3000/27.04.2015 г. на Заместник-председателя на ДАБ, на оспорващия е предоставен статут на бежанец.

С влязло в сила решение № 6653/03.08.2016 г. на Председателя на ДАБ, е отнет предоставения на чужденеца статут на бежанец.

С процесното решение № УПВР-16 ОК/18.06.2021 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ последващата молба на Ф. Х. А. не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното Решение на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при Министерския Съвет е било съобщено на Ф. Х. А. лично, видно от положения подпис на 25.06.2021 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 25.06.2021 г. (вх. УП 12197), т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 84, ал. 1 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат неговите законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е преценил, че търсещият закрила не е представил допълнителни писмени доказателства, съдържащи нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Според изложените в оспорения акт мотиви, раждането на дете на Ф. Х. А. и наемането на апартамент в С. не биха могли да бъдат предпоставки за предоставяне на международна закрила. Посочено е също, че според изпратените от прокуратурата материали, чужденецът е извършил ново неправомерно деяние, в

изпитателния срок по предходно наложено му наказание за извършено от него престъпление по чл. 234 от НК.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е незаконосъобразно, защото е постановено в несъответствие с чл. 42, § 2, изречение последно от Директива 2013/32/ЕС. Според, визираната разпоредба държавите-членки могат да уредят в националното си законодателство правила за предварителното разглеждане съгласно член 40. Тези правила могат, *inter alia*: а) да задължат съответният кандидат да посочи фактите и да изложи доказателствата, които оправдават новата процедура и б) да позволят извършване на предварителното разглеждане единствено въз основа на писмените сведения без лично интервю с изключение на случаите, посочени в член 40, параграф 6. Тези правила не могат да направят невъзможен достъпа на кандидата до нова процедура или да водят до ефективна отмяна или сериозни пречки за достъп.

В разглеждания казус на първо място, за търсещия международна закрила са създадени пречки за достъп до новата процедура, при която да се обсъдят ралевирания от кандидата доводи, евентуално обосноваващи провеждане на производство по общия ред. Това се отнася най-вече до обстоятелството, че след отнемането на предоставения бежански статут, Ф. Х. А. е станал баща на дете, което е български гражданин. При тези данни, административният орган следваше да събере доказателства, които да обсъди и да прецени обстоятелството, как евентуалното извеждане на оспорващия от страната би се отразило на малолетното дете. Това негово задължение произтича от § 18 на Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, според който „Висшият интерес на детето“ следва да има първостепенно значение за държавите-членки при изпълнението на настоящата директива, в съответствие с Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на детето от 1989 г. При определяне на висшия интерес на детето държавите-членки следва да обръщат особено внимание на принципа за целостта на семейството, благоденствието и социалното развитие на непълнолетното лице, на съображения, свързани със сигурността и безопасността, както и на мнението на непълнолетното лице, в зависимост от неговата възраст или степен на зрялост.

На следващо място, за да не разгледа подадената последваща молба по същество административният орган е обсъдил поведението на кандидата в миналото, в контекста на предходното му осъждане за извършено престъпление по чл. 234 от НК. В решението е посочено също, че според представените от прокуратурата документи, Ф. Х. А. е извършили друго престъпление в изпитателния срок на наложеното наказание.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с изложените мотиви по следните съображения.

Вярно е, че оспорващият е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 234 от НК, като наложеното му наказание от 10 месеца „лишаване от свобода“ е отложено на основание чл. 66 от НК. По преписката липсват данни, за повторно негово осъждане, независимо от изпратените от прокуратурата материали. Следвайки принципа *praesumptio innocentiae*, съдът намира, че към настоящия момент не съществуват данни, Ф. Х. А. да е бил осъждан повторно, поради което изпратените от

прокуратурата данни не следва да бъдат вземани предвид при новото разглеждане на молбата му за предоставяне на международна закрила.

По отношение на предишното му осъждане и най-вече по отношение на обстоятелството дали оспорваният представлява опасност за националната сигурност (причина, поради което му е отнет предоставения вече статут на бежанец през 2016 г.), компетентният административен орган при ДАБ, в производството по общия ред, следва да установи и да прецени, дали това обстоятелство съществува и към настоящия момент. Необходимо е да бъдат изискани съответните справки и становища от ДА „НС“, касаещи кандидата. Фактът, че наложената му принудителна административна мярка „експулсиране“ не е изпълнена в продължение на повече от пет години, сочи, че органите, от които зависи нейното изпълнение очевидно не смятат Ф. Х. А. за такава заплаха, защото в противен случай, нямаше да има пречки, тя да бъде изпълнена своевременно.

При разглеждането на молбата на Ф. Х. А. общия ред, следва да се вземе предвид и практиката на СЕС, където по съединени дела С-57/09 и С-101/09 В. D. срещу В и D, съдът посочва, че изключването от статута на бежанец на едно от посочените в член 12, параграф 2, буква б) или в) основания е свързано с тежестта на извършените деяния, която трябва да е толкова голяма, че съответното лице да не може законосъобразно да иска да се ползва от закрилата, свързана със статута на бежанец по смисъла на член 2, буква г) от Директивата (виж § 108). Т.е. административният орган е необходимо да прецени, не само дали кандидатът представлява към момента заплахата за националната сигурност, но и дали предходното му осъждане и неговото цялостно поведение, могат да бъдат квалифицирани като достатъчно сериозна пречка по смисъла на чл. 12 и чл. 17 от Директива 2011/95, за това, той да се ползва от правото за предоставяне международна закрила.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ф. Х. А., гражданин на С., с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 Решение № УПВР-16 ОК/18.06.2021 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на последваща молба чужденеца за предоставяне на международна закрила не е допусната до разглеждане по същество.

ВРЪЩА ДЕЛОТО като преписка на съответния компетентен орган при ДАБ за провеждане на производство по общия ред по подадена от Ф. Х. А. последваща молба за предоставяне на международна закрила, при спазване на указанията, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.